

Το Βήμα της Παρασά

ΤΕΥΧΟΣ 14

25 Τεβέτ 5772, 20 Ιανουαρίου 2012

Ώρα ανάμματος των κεριών: 17:12 - Το Σαμπάτ τελειώνει: 18:13

Σαμπάτ Σσαλόμ

Το τεύχος αυτό είναι αφιερωμένο στην γέννηση της Μάριλιν-Άριελ Κωνσταντίνη

Η παρασά της εβδομάδος **Βαερά** Έξοδος 6:2 – 9:35

Ο Θ-ός αποκαλύφθηκε στον Μωυσή. Χρησιμοποιώντας τις τέσσερις «εκφράσεις της λύτρωσης», υποσχέθηκε να απομακρύνει τα τέκνα του Ισραήλ από την Αίγυπτο, να τα σώσει από την σκλαβιά, να τα λυτρώσει και να τα υιοθετήσει σαν τον εκλεκτό Του λαό, στο Όρος Σινά. Ύστερα θα τους οδηγούσε στη Γη που υποσχέθηκε στους Πατριάρχες ως αιώνια κληρονομιά τους.

Ο Μωυσής κι ο Ααρών παρουσιάστηκαν πολλές φορές στον Φαραώ απαιτώντας στο όνομα του Θ-ού, «Άσε τον λαό Μου να φύγει για να μπορεί να Με υπηρετεί στην έρημο». Ο Φαραώ αρνιόταν συνεχώς. Το ραβδί του Ααρών μεταμορφώθηκε σε φίδι και κατάπιε τα ραβδιά των Αιγυπτίων μάγων. Έπειτα ο Θ-ός έστειλε μια σειρά από πληγές στους Αιγύπτιους.

Τα νερά του Νείλου μετατράπηκαν σε αίμα. Πλήθη βατράχων πλημμύρισαν την χώρα. Γέμισαν ψείρες όλοι οι άνθρωποι και τα ζώα. Ορδές άγριων ζώων εισέβαλαν στις πόλεις, ένας λοιμός σκότωσε τα κατοικίδια ζώα κι οδυνηρές πληγές ταλαιπώρησαν τους Αιγύπτιους. Ως έβδομη πληγή, φωτιά και πάγος ενώθηκαν και κατέβηκαν από τους ουραμούς σαν χαλάζι. Ακόμα όμως «η καρδιά του Φαραώ ήταν σκληρή και δεν άφηγε τον λαό του Ισραήλ να φύγει» ακριβώς όπως ο Θ-ός είχε πει στον Μωυσή.

Η αφταρά της εβδομάδος **Ιεζεκιήλ** 28:25-29:21

Η αφταρά της εβδομάδας ξεκινάει με την υπόσχεση του Θ-ού για συγκέντρωση των εξόριστων που αναφέρεται στην παρασά αυτής της εβδομάδας: «Θα σας βγάλω από τα βάσανα της Αιγύπτου». Στην συνέχεια ο προφήτης συνεχίζει με την αποδεκτίση του Φαραώ και της Αιγύπτου, υπενθυμίζοντας το πρωταρχικό θέμα της περικοπής Βαερά, την καταστροφή που ο Θ-ός προκάλεσε στην Αίγυπτο.

Ο Ιεζεκιήλ ξεκινάει με μια περιγραφή από αυτό που θα συμβεί κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης των εξόριστων. «Όταν Εγώ τους συγκεντρώσω στον οίκο του Ισραήλ, από τους λαούς ανάμεσα από τους οποίους εκείνοι έχουν διασκορπιστεί κι Εγώ έχω καθαγιαστεί μέσο αυτών στα μάτια των εθνών, τότε εκείνοι θα κατοικούν στην χώρα που έδωσα στον δούλο μου τον Ιακώβ. Και θα κατοικήσουν εκεί με ασφάλεια...»

Ο προφήτης τότε προχωράει σε μια προφητεία που αφορά τον Φαραώ και την Αίγυπτο, προλέγοντας την πτώση της Αιγυπτιακής αυτοκρατορίας.

Άξιζε στην Αίγυπτο αυτή η τιμωρία για δυο λόγους: Πρώτον, οι Αιγύπτιοι είχαν υπαναχωρήσει από την υπόσχεσή τους να σπεύσουν σε βοήθεια του λαού του Ισραήλ ενάντια στην επίθεση των Βαβυλωνίων. Δεύτερον, είχαν απίστευτη αλαζονεία θεωρώντας τους εαυτούς τους μη εξαρτώμενους από τον Θ-ό, αποδίδοντας την επιτυχία τους στη γενναιοδωρία που ο θεοποιημένος Νείλος τους πρόσφερε. Ο Ιεζεκιήλ προειδοποιεί: «Και η χώρα της Αιγύπτου θα είναι έρημη και κατεστραμμένη και θα μάθουν ότι εγώ είμαι ο Κύριος! Επειδή εκείνος [ο Φαραώ] είπε, 'Το ποτάμι είναι δικό μου κι εγώ το έφτιαξα'». Ο Θ-ός προειδοποιεί ότι η χώρα της Αιγύπτου θα είναι άδεια κι έρημη για σαράντα χρόνια, μετά από τα οποία ο Θ-ός θα επιστρέψει στον λαό τη χώρα για να την ξανακατοικήσουν αλλά δεν θα είναι πλέον ένα σπουδαίο και υπολογίσιμο έθνος.

Η αφταρά τελειώνει με μια άλλη προφητεία στην οποία ο Θ-ός πληροφορεί τον Ιεζεκιήλ ότι ο Ναβουχοδονόσορας, ο Βασιλιά της Βαβυλώνας, θα είναι αυτός που θα κατακτήσει την Αίγυπτο και θα πάρει τα λάφυρα σαν ανταμοιβή για την προσπάθειά τους να νικήσουν το κακό έθνος της Τύρου.

Ο νέος ραβίνος της πόλης περπατώντας στον δρόμο βλέπει ένα παιδί να προσπαθεί να φτάσει να χτυπήσει το κουδούνι της πόρτας ενός σπιτιού πιο κάτω. Το παιδί δυσκολεύεται γιατί είναι μικρό και το κουδούνι βρίσκεται ψηλά για να το φτάσει.

Ο ραβίνος τον πλησιάζει για να τον βοηθήσει. Ακουμπά με συμπάθεια το παιδί με το ένα χέρι του και με το άλλο πατάει με δύναμη το κουδούνι της πόρτας. Σκύβοντας στο ύψος του μικρού τον ρωτά «Και τώρα τι κάνουμε νεαρέ».

Και ο μικρός του απαντά με βιάση «Τώρα;;; Τώρα τρέχουμε...!!!».

Ο Ραβίνος μας απαντά

Τι είναι αυτό που κάνει το Ροσ Χόντεσς σημαντικό;

Γιατί είναι τόσο σπουδαίο το Ροσ Χόντεσς, η «Νέα Σελήνη», όταν το φεγγάρι φαίνεται με δυσκολία; Αντ' αυτού δεν θάπρεπε να γιορτάζουμε στα μέσα του μήνα, τότε που είναι πανσέληνος και το φεγγάρι είναι ολοστρόγγυλο και τέλειο;

Κάποιος ρώτησε έναν Ραβίνο, «Γιατί οι Ραβίνοι απαντάνε πάντα σε μια ερώτηση με μια ερώτηση;» Κι ο Ραβίνος απάντησε, «Γιατί όχι;»

Γιατί κορδωνόμαστε από περηφάνια όταν τα μικρά μας λένε κάτι έξυπνο, αλλά δεν εντυπωσιαζόμαστε και τόσο όταν τα παιδιά μας επαναλαμβάνουν το ίδιο σχόλιο όταν μεγαλώσουν; Όταν γεννήθηκε το παιδί σας υπήρξε μεγάλος ενθουσιασμός στο σπίτι σας. Ανταλλάσσονταν ευχές Μαζάλ Τοβ (να σας ζήσει), φουσκώνατε μπαλόνια και σας έκαναν δώρα. Παρόλα αυτά αν ήταν ένα μέσο νεογέννητο, μάλλον δεν θα νικούσε σε διαγωνισμό ομορφιάς. Συχνά τα νεογέννητα έχουν δύσμορφα ή μυτερά κεφάλια κι αυτό το κόκκινο μωβ χρώμα που αλλάζει σε ροζ-κόκκινο χρώμα. Και μετά υπάρχει το θέμα της εξυπνάδας και της ωριμότητας. Δεν θα ήταν έξυπνο αν «κρατάγαμε τους εορτασμούς» μέχρι να μεγαλώσει το παιδί, να ωριμάσει, να γίνει ένας όμορφος, ανεξάρτητος έφηβος;

Ο λόγος που αγαπάμε τόσο πολύ τα παιδιά είναι εξ αιτίας της αθωότητας τους, της απλότητας και της αγνότητας τους. Στην πραγματικότητα δεν τα εκτιμάμε για τις αρετές τους, γι αυτά που έχουν, αλλά γι αυτά που τους λείπουν. Δεν υπάρχει η επιτήδευση, η συγκάλυψη, οι παγίδες. Είναι ο εαυτός τους. Λένε ακριβώς αυτό που εννοούν ή αισθάνονται. Οι ενήλικες θέλουν να είναι κάτι. Τα παιδιά επικε-

ντρώνονται απλά στο να είναι. Ο εορτασμός μιας γέννησης είναι η επίγνωση ότι το παιδί υπάρχει. Δεν βγαίνουμε να γιορτάσουμε την τελειότητα του παιδιού μας και τα κατορθώματά του. Γιορτάζουμε τα παιδιά μας γι αυτό που είναι ή πιο σωστά επειδή υπάρχουν.

Το να περάσουμε από την ανυπαρξία στην ύπαρξη προϋποθέτει ένα μεγαλύτερο άλμα από οποιαδήποτε επακόλουθη μετάβαση. Όλα τα μελλοντικά επιτεύγματα, οι αρετές και τα προσόντα τοποθετούνται πάνω στη γέννα, στο ίδιο το γεγονός ότι δημιουργήθηκε μια ύπαρξη.

Το ίδιο συμβαίνει και με το φεγγάρι. Στις δεκαπέντε του μηνός είναι τότε που το φεγγάρι είναι τελείως στρογγυλό και όμορφο. Αλλά το Ροσ Χόντεσς είναι ο εορτασμός του ίδιου του γεγονότος ότι το φεγγάρι υπάρχει.

Και εμείς σαν άνθρωποι έχουμε διαφορετικές φάσεις: τις καλύτερές μας μέρες, όταν όλα είναι όμορφα και ρόδινα και τις μέρες που νοιώθουμε μικροί και ότι συρρικνωθήκαμε, όπως οι μέρες του φεγγαριού προς το τέλος του μηνά.

Αλλά γιορτάζουμε το γεγονός ότι, παρόλες τις δυσκολίες μας, υπάρχουμε. Ηρθαμε για να μείνουμε.

Οι νόμοι της ιστορίας επιμένουν ότι θάπρεπε να έχουμε εξαφανιστεί ως λαός εδώ και πολύ καιρό. Μερικές φορές μοιάζει σαν να πρόκειται να εξαφανιστούμε από τον πλανήτη Γη αλλά το ίδιο συμβαίνει και με το φεγγάρι. Η λάμψη του φεγγαριού εκ νέου κάθε μήνα μας επιβεβαιώνει την τελική μας αναγέννηση, την Λύτρωση.

Για περισσότερα άρθρα για την παρασά της εβδομάδος κάντε κλικ εδώ ή http://www.chabad.gr/templates/articlecco_cdo/aid/280833

25 Tevet 5772, 20 January 2012

Parshah Va'eira - Exodus 6:2-9:35

Candle lighting time: 17:12 - Shabbat ends: 18:13

Shabbat Shalom

For this week's parshah click here or http://www.chabad.gr/parshah/default_cdo/aid/15560/jewish/Vaeira.htm

For this week's article click here or http://www.chabad.gr/library/article_cdo/aid/593031/jewish/What-is-so-special-about-Rosh-Chodesh.htm